

Povídka: 7. Velikonoční pátek

Milé děti, velikonoční povídku Velikonoční pátek pro vás napsala čtrnáctiletá Eliška Hrůzová. Můžete spolu s ní a s pastýřem Katrielem prožít chvíle, které se odehrávaly o Velikonočním pátku. Věřím, že si povídku rády přečtete.

váš Štěpa

Povídka: 7. Velikonoční pátek

Velikonoční pátek

Je brzy ráno. Všude se na nás tlačí lidi. Cítím horko a pot. Křečovitě svírám svého dědečka kolem ramen. Bojím se, že to nezvládne. Je mu přece už devadesát let.

Všude, kam se podívám, jsou lidi. Tlačí se na sebe, horlivě spolu debatují, vyhlížíjí vězně.

Vězně.

Zločince, kteří ukřižují. Zločince, kteří se dopustili strašného zločinu. Zločince, kteří si zaslouží smrt.

Je mezi nimi i Ježíš.

Mesiáš.

Ten Mesiáš, kterému jsem daroval srdíčko. Ten Mesiáš, kterému jsem chtěl dát můj džbánek s mlékem, ale vylil jsem ho. Ten Mesiáš, který se už i jako miminko tvářil tak laskavě. Byl plný pochopení, lásky a ochoty. Který budil respekt, ale také obrovskou radost.

Ten Mesiáš byl odsouzen a bude ukřižován.

Do očí mi vyhrknou slzy. Věřil jsem Mu.

Věřil jsem, že se jednou stane izraelským králem, postaví se do čela odporu proti Římské říši a že osvobodí svůj národ z nesvobody a otroctví, jak je psáno v Prorocích. Že se stane opravdovým králem a všichni se budou mít dobře.

Jak jsem mohl být tak hloupý.

Nestal se izraelským králem. Nepostavil se do čela odporu proti Římské říši. Nevysvobodil svůj národ z nesvobody a otroctví. Nestal se opravdovým králem. Nikdo se nemá dobře.

A já Mu tak věřil. Byl jsem tak trpělivý. Čekal jsem tak dlouho. Chudák dědeček. Ano, dočkal se Mesiáše, ale co mu je to platné? Ten slavný Mesiáš, ten „zachránce“ – ten teď zemře dřív než dědeček! Proč jsem Mu jenom věřil? Lidé měli pravdu. Je to jenom obyčejný člověk. A navíc se rouhá.

Částečně se za své myšlenky zastydím. Jednou, když vyrostl a dospěl, jsem Ho slyšel mluvit. Dodnes si vzpomínám na všechno, co říkal. Jeho hlas byl pevný, rozhodný, dotýkal se srdcí všech posluchačů, budil respekt. Ale zároveň byl plný lásky, milosrdnosti, snahy pomoci člověku. Věděl o nás naprosto vše.

Když jsme se s dědečkem dozvěděli, že je Ježíš v Galileji a učí tam, hned jsme opustili náš rodný statek a šli pěšky až do Galileje, abychom si Ho poslechli.

Ježíš kázal na hoře a kolem Něj bylo plno posluchačů. Protože jsme s dědečkem nebyli domácí a šli celou cestu pěšky, dorazili jsme na horu jako poslední. Myslel jsem, že se na nás bude Ježíš zlobit. Ale on se na dědečka a na mě tak laskavě podíval. Usmál se na nás a já zas viděl ty Jeho oči. Vůbec se nezměnily.

A náhle Ježíš řekl: „Zdravím tě, Katrieli. Jsem rád, že se po tak dlouhé době zase setkáváme. Hodně jsi za tu dobu vyrostl.“ Údivem jsem otevřel ústa. On si mě pamatoval. Věděl, jak se jmenuju. Věděl, jak jsem jako malý chlapec vypadal. On věděl, kdo jsem. Možná to věděl lépe než já sám.

Ale na to teď nesmím myslet. Je to podvodník a obyčejný člověk. Všichni to tady říkají.

Všichni spolu mluví, jen já a dědeček mlčíme. Nemáme na rozhovor sílu. Horko je úděsné.

Rozpálené kameny mě i přes sandály pálí do nohou. Najednou chci odejít a vůbec ty odporné zločince nevidět.

Když vtom náhle uslyším: „Zločinci! Zločinci jsou tady!“

Něco mě přinutí zůstat. Chci toho Mesiáše vidět. Alespoň naposledy, než zemře.

Římsí vojáci jsou zlí. Bijí lidi, kteří jim překážejí v cestě. Sprostě na ně nadávají a plivají na ně. Za nimi jdou vězni.

Ježíš je mezi nimi.

Je na Něj otřesný pohled. Sotva jde, poklesá pod těžkým dřevěným křížem, je viditelně vyčerpaný. Z čerstvých trzných ran mu krev barví dřevěný kříž a celé Jeho tělo do ruda. Všichni se Mu vysmívají a ponižují Ho. Nadávají Mu. Plivou na Něj.

V tu chvíli chci doopravdy odejít.

Stydím se za Něj.

Zklamal Mě. Zklamal všechny moje naděje na svobodu národa, jaké mi dal, není to král, jakého si představuji. Je to obyčejný člověk.

Hnusí se mi. Ať táhne. Ať už mi nikdy nepřijde na oči.

„Katrieli.“

Celé moje tělo náhle ztuhne. Přimrzne na místě, i když jsem zpocený a je mi čím dál tím větší horko. Ale nemůžu se hnout z místa. Tělem mi projede mráz.

Podívám se Ježíšovi přímo do očí. Jsou pořád stejné. Jsou tak laskavé, citlivé a ochotné. Jsou vážné a přitom veselé. Zračí se Mu v nich tolik moudrosti a tolik štědrosti.

Ať už je Ježíš zbičovaný, jeho tělo potřísněné krví nebo klesá pod těžkým křížem – ty Jeho oči jsou pořád stejné.

A vtom Ježíš znovu zopakuje: „Katrieli.“

„Ježíši,“ rozpláču se. „Co ti to provedli!“

On se však na mě pouze usměje.

„Pane, odpusť mi!“ křičím zoufale, tváře promáčené slzami. „Odpusť mi, prosím!“

Vždyť On je král.

Ne, On by nikdy neposlal na smrt své přátele bojovat proti Římanům. On miluje své nepřátele. Odpustil jim. Odpustil všem, co Ho tak trápí. Všem odpustil.

On je jiný.

On je král.

Jeho Království je z jiného světa. Je to království lásky a odpuštění.

Nevím, co dělám, ale musím jít za Ním. Musím jít za Ním, protože Ho všichni opustili. Chci tu být s Ním. Jdu za Ježíšem. Za tím pravým Králem.

Podpírám dědečka a jdu rozpálenou ulicí ven z města, vzhůru na Golgatu.

Já tu s Ním zůstanu.

K O N E C

Vaše Eliška

Povídku Velikonoční pátek si můžete stáhnout zde:

[Velikonocni_patek_1](#)Stáhnout

[Velikonocni_patek_2](#)Stáhnout

[Velikonocni_patek_3](#)Stáhnout

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)